

руша. — Аз съм ваша бавачка, ваша защитница. . .
Дойдох при вас да ви пазя. . .

Най-голямото пиленце скри нос под крилце и изббра:

— Татко не е у дома! . . .

А по-малкото записка:

— Ай, ай, ай! . . .

Но Кекеруша се не смути, а просто пропжлзя и се намести в гнездото.

— Колко е топло и меко у вас! . . . Само покрив
нямате и джд би ни измокрил. . .

— Кжде, кжде? — изкрещя по-големичкото орехче.

— Защо се тласкаш? — изпищя по-малкото.

И двете излязоха из гнездото, като кацнаха на клончетата. Те едвам се държеха на слабичките си крачка о клончетата срещу гнездото. . . Кекеруша легна вътре, разположи се и се усмихна весело.

— Защо не носят още ядене, милички? — попита тя.

В това време се чу шум от криле, раздадох се тревожни гласове. Старите орехчета идеха — Кекеруша ги видя, отвори уста и закръка:

— Ква-а! . . . Ква-а! . . . Гладна съм! . . .

Орехчетата изпуснаха мушичките, що носеха. Хвжр-наха над гнездото и оттам запискаха:

— Ай, ай, ай! . . . Ах, разбойница! . . . Ах, убийца! . . .

— Добри птички, — замоли се бедната Кекеруша.
— Татко! . . . Майчице! . . . Чуйте ме! Не ме пждете. Аз ще ви бжда послушна дщеря и верна бавачка. . . Само ме хранете, доде порасна! . . .

Разсърди се таткото. Почна да шибя с криле бавачката и да я удря с клюн. . . А и майката се спусна да му помага.

Уплаши се бедната Кекеруша, сббра всичката си сила, изпжлзя от гнездото и хоп! — на земята. Слава Богу, че падна на мекия мжх, та не се уби. . .

Мжчно стана на бедната Кекеруша. Просжлзи се дори. Изтри с лапките си сжлзите и вжджхна:

— Ах, сирота аз! . . . Защо и за какво тжрпя това? Сжс що съм по-лоша от пиленцата? . . . Сега и да хвжр-кам вече се научих! . . .

Преведе Ал. Спасов